близо до сърцето, като въ самото сърце... остави ми единъ бѣлегъ. Из

Христофоровъ

(~~съвсемъ~~ учуденъ). Но, Мила...

Мила

(въ притома). Той не иска! Истина ли не искашъ?

Христофоровъ

(Я притегля до себе си и се навежда ~~се~~ надъ ръката ѝ. Чуе се пристъпно охкане) ~~Ето,~~ Болна ли си?

Мила

(сякашъ бълнувайки). Какво казвашъ? ~~Не~~ Говори... Твоя гласъ е тъй ~~звученъ~~ особенъ днесъ. ~~Той пронизва душата.~~ Когато ти говорише, азъ не слушахъ, а виждахъ... виждахъ ~~свѣтли, свѣтлини~~ бистри струи. ~~Душата ми е~~ Когато ти говорише, азъ ~~жадна. Когато~~ чувствувахъ като жаденъ човѣкъ насънъ... като жаденъ човѣкъ, който се навежда надъ единъ потокъ, пие — и все пакъ ~~чудо~~ гори ~~увѣха устата му жадува засъхнала~~ отъ жажда. (Поглежда прѣдъ си). ~~Но тъй, азъ като се напивахъ~~ Но тъй и азъ като че напоихъ устнитѣ си въ потока... ~~Защо нѣма право? — Правото би трѣбвало да има тукъ!~~ Ти ме плашишъ. ~~Въобще~~ Изобщо ти си много деликатенъ съ мене. Бъди грубъ.

Христофоровъ